

Ο «ΝΟΥΜΑΣ»,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΠΗΠΟΚΡΑΤΗ, άρ. 11, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και για την Κρήτη άρ. 10. Για το έξωτερικό φρ. χρ. 12 '».—Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συντρομές (3 άρ. την τριμηνία.—Κανένας δέ γράφεται συντρομητής ά δε στέλνει μπροστά τη συντρομή του.

20 λεπτά τó φύλλο, 20.—Τά περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τά κίόσκια, και στις έπαρχίες στα Πραχτορεία τών Έφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΔΥΚΕΙΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΡΕΚΛΑΜΑΡΧΗΣ — ΔΕΚΑΝΕΑΣ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΣ — Ο κ. ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΑΠΟΚΗΡΥΧΝΕΙ... — ΙΣΤΟΡΙΚΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ—ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ.

ΕΘΝΙΚΗ ανακάλυψη. 'Ο κ. 'Ιαν. Χ. Δραγάτης ανακάλυψε τó . . . φεγγάρι. Μά πρώτα πρώτα νά σάς συστήσουμε τόν κύριο. 'Ο κ. 'Ιαν. Χ. Δραγάτης είναι «πρώην» γυμνασιάρχης, νύν «γνωστός έν Πειραιεί λυκειάρχης» και πρώην και νύν και άει γνωστός, γνωστότατος άρχιερακλαματζής. Δηλ. ό κ. 'Ιαν. Χ. Δραγάτης γιά νά γραφούνε δυό άραδοϋλες στις έφημερίδες γιά την άφεντιά του γιά νάκούσει δυό τρία σαχλοπαινέματα, γιά νά τόν πούνε «γνωστό λυκειάρχη» και πρώην κτλ. είναι έκανός όλα νάν τά κάνει, άκόμα και νάνακαλύψει πώς ό κ. 'Αλεξανδρής («'Απίστευτον και άμως άληθές!!! 'Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ» [«Χρόνος» 16 Φεβρ. σελ. 1] υπογράφεται ως ίδρυτής μέγας μεγαλωστί;!) είναι μαλιαρός!

'Ο κ. Λυκειάρχης ή Ρεκλαμάρχης (τό ίδιο κάνει) πήρε τó πρώτο φυλλάδιο τού «Δελτίου τού Έκπαιδ. Όμιλου», διάβασε τó Καταστατικό, είδε τόνομα τού κ. 'Αλεξαντρή άπό κάτω και . . . φως! ή ρουκέτα! «'Εθνικόν σκάνδαλον—'Ο 'Υπουργός της Παιδείας μαλιαρός—έν μυσαρών φυλλάδιον—ών προθυμώτατος νά ύπηρετησώ ως άπλοϋς στρατιώτης είς τόν άγώνα τούτον τόν εύγενή . . .»

ΚΑΙ πρώτα πρώτα δέν είναι έθνικό σκάνδαλο νά ναι μέλος τού Έκπ. Όμιλου ό κ. 'Αλεξαντρής, άφοϋ μπορούσε μέλος νά ναι κι ό κ. Δραγάτης, όπως είναι κι ό κ. Κουρτίδης, όπως είναι και τόσο άλλοι κύριοι, πού κανένα νταραβέρι με τη Δημοτική γλώσσα δέν έχουν, πού μπορεί και νά την πολεμούνε μάλιστα, μά όνειρεούνται κάποια έκπαιδευτική ξαναγέννηση, όπως θά την όνειρεύεται δίχως άλλο κι ό κ. 'Ιαν. Χ. Δραγάτης, σά Λυκειάρχης δά πού είναι.

Δεύτερο, μαλιαρός δέν είναι ό κ. 'Αλεξαντρής, άφοϋ τó δήλωσε έπίσημα στον κ. Μιστριώτη (μάς τó είπε δά κι ό γέρος στο λόγο του) πώς είναι δημοτικιστής μά σιχαίνεται τούς μαλιαρούς—λόγια, με τó συμπάθειο, πού δέν έχουνε κανένα νόημα, γιατί είναι τó ίδιο σά νά λές μου άρέσει τó φώς μά σιχαίνουμαι τόν ήλιο.

Τρίτο, τó «Δελτίο» δέν είναι «μυσαρών φυλλάδιον», άφοϋ μυσάρά φυλλάδια είναι ύσα βγαίνουνε γιά πενταρολογία, και τó «Δελτίο» δέν μάς έδειξε τέτιους μυσαρούς σκοπούς.

Τέταρτο, όχι «άπλοϋς στρατιώτης»,—μά δεκανέας, ύσως κ' έπιλοχίας, ταιριάζει νά ναι ό κ. Δρ. στον άγώνα κατά της Δημοτικής.

Και πέμτο, καμώνεται τόν ζουτú ό κ. Λυκειάρχης ότα λέει «εύγενή» τόν άγώνα τού «Χρόνου» κατά της Δημοτικής γλώσσας. 'Ο κ. Λυκειάρχης δέν τó ξέρει τάχα (τό ξέρουν και τά βυζανιάρικα παιδιά σήμερα) πώς ό κ. Χαϊρόπουλος τού «Χρόνου» δέν πολεμεί τη Δημοτική γλώσσα, μά τόν κ. Βενιζέλο, και τόν πολεμεί γιατί δέν τόν πήρε στις έζλογές στον Κυβερνητικό συνδυασμό;

Μά έννοια σας, με την ίδια μονέδα πλερώνεται κι ό κ. Λυκειάρχης. Κοροϊδεύει τó «Χρόνο», μά τόν κοροϊδεύει κι ό «Χρόνος» όταν καμώνεται πώς ξαφνιάζεται «διά την κάτωθι έπιστολήν τού γνωστού έν Πειραιώς Λυκειάρχου, την άποκαλύπτουσαν τόν ύπουργόν της Παιδείας επί κεφαλής ομάδος μαλιαρών», ένθ' τó ξέρει κολλοκαλά έ «Χρόνος» πώς ό κ. Λυκειάρχης ζήτησε κάποιο προνόμιο άπό τó 'Υπουργείο της Παιδείας γιά τó Λύκειό του και δέν τó πήρε και γι' αυτό χόλιασε με τόν κ. 'Αλεξαντρή.

«Και έπειτα περιμένομεν βελτίωσιν πραγμάτων! Και έπειτα ζητούμεν άπό τούς όλετήρας αύτοις άνθρώπους». Ναι, κ. Δραγάτη. Δίκιο έχεις. Άπό τέτιους Ατζειάρχες, σάν και λόγου σου, νά περιμένομε «βελτίωσιν» τών παιδιώ μας, νά ζητούμε νά μάς μορφώσετε πολίτες με χαρακτήρα και με μυαλό!

ΝΑ, όμως και μιá δήλωση έπίσημη τού κ. 'Υπουργού της Παιδείας πού άποστομώνει τόν κ. Λυκειάρχη. 'Η δήλωση δημοσιεύτηκε στην «Έστία» (16 Φεβρ. σελ. 4, κάτω κάτω) και λέει τάδε:

— «Όταν έγεινεν ό Έκπαιδευτικός Όμιλος έγώ άπουσίαζα έξ Αθηνών. Όταν έπανήλθα, όχι μόνον δέν υπέγραφα είς τó έγγραφον της ίδρύσεως τού Όμίλου, όχι μόνον δέν παρέστην είς συνεδριάσιν του, άλλ' οϋδέ γνωρίζω τούς άποτελοϋντας αυτόν. Κάποτε, ένθ' ήμην άκόμη βουλευτής, έκαμα είς τού Ζαχαριάτου μιάν έντελώς ακαδημαϊκήν όμιλίαν περί γλώσσης, όπως κάμνουν όλοι οι Έλληνες. Αύτη ή όμιλία φαίνεται έκαμα τόν συνομιλητήν μου νά με θεωρήση σύμφωνον με τας γλωσσικάς του πεποιθήσεις. Άλλ' έπανώλαμβάνω, ότι έκτοτε δέν έλαβα γνώσιν οϋδεμιώς ενεργείας τού Όμίλου αύτου.

Σκόλια δέ χρειάζονται και νά μάς συμπαθάτε γιά ύσα είπαμε παραπάνου.

ΤΟΥ «Νουμά» ή στοιχειοθεσία τελιώνει Πέμπτη μεση-

μέρι· Πέμπτη δειλινὸ γίνεται ἡ σελίδωση τοῦ φύλλου καὶ Παρασκευὴ πρὸς τὸ φύλλο τυπῶνεται.

Ἔτσι λοιπόν, ἂ γίνει σήμερα, Πέμπτη, ἡ πολυθρόνητη συζήτηση ἐπὶ Βουλῇ γὰρ τὸ Γλωσσικὸ Ζήτημα, ὁ «Νουμιάς» δὲ θάξει λέξι σὲ τοῦτο τὸ φύλλο.

Μὰ καλύτερα. Ἄς περάσουν οἱ Ἀποκριές, καὶ στ' ἄλλο φύλλο, τὴν Καθαροβδομάδα, ξεκαθαρίζουμε καὶ μεῖς τοὺς λογαριασμοὺς μὲ τοὺς διάφορους καλοθελητάδες μας. Ἡ συζήτηση αὐτῆς τῆς Βουλῆς θὰ μείνει ἱστορικιὰ καὶ ὁ «Νουμιάς» ἔχει χρέος φαρδιά πλατιά νὰν τὴ σκολιάσει.

★

ΕΙΚΟΣΟΧΤΩ, λένε, εἶναι γραμμένοι νὰ μιλήσουν ἐπὶ Βουλῇ γὰρ τὸ Γλωσσικὸ Ζήτημα. Ἄπ' αὐτοὺς οἱ δέκα, ἴσως καὶ περισσότεροι, θὰ μιλήσουν ὑπὲρ τῆς Δημοτικῆς. Μὰ θέλαμε νὰ ξέρουμε, θὰ μιλήσουν παληκαρίσια, θὰν τὰ ποῦν ὀρθὰ κορτά, ἢ θὰν τὰ μασήσουν τὰ λόγια τους καὶ θάρχησουνε τοῖς συβιβασμοῖς καὶ τῖς πολιτικῆς καὶ τᾶλλα, τὰ τέτια κουροφρέζαλα ;

Δὲ θέλουμε νὰ ρωτήσουμε κι ἂ θᾶναι μελετημένοι ὅσοι θάγγιζονε τ' ἄγιο τὸ Ζήτημα,—γιατὶ δὲ γίνεται, γὰρ νᾶναι κανεὶς δημοτικιστὴς σημαίνει πὼς θᾶναι καὶ μελετημένος. Μὰ θέλαμε αὐτοὶ νᾶναι συναγρικημένοι μεταξὺ τους, νᾶχουνε καταστρώσει τὸ στρατηγικὸ τους τὸ σκέδιω, ὁ ἓνας νὰ ξετίσει τὸ Ζήτημα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ τρίτος νὰποδεῖξει γιατί ὁ Μιστριώτης ξελαρυνγιάζεται, ὁ τέταρτος γιατί συμφέρει στὸ Ἔθνος νὰγκαλιάσει τὴ Δημοτικὴ—» ἔτσι ὁ καθένας καὶ τὸ ταμπούρι του. Ἄχ, ἓνας Ψυχάρης, ἓνας Πάλλης, ἓνας καλομελετημένος καὶ λιονταρόφυκος Δημοτικιστὴς μέσα σὲ μιὰ τέτια Βουλῇ ! Πάει, τὸ κερδίζαμε πέρα πέρα, σ' ὅλη τὴ γραμμῇ, τὸ Ζήτημα !

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ — Στὸ περασμένον φύλλο τάξαμε πῶς σὲ τοῦτο τὸ φύλλο θὰ τυπώσουμε τὸ **ἱστορικὸ ἔγγραφο**, τὴν ἀναφορὰ δηλ. ποῦδωσε ὁ Μιστριώτης καὶ Σία ἐπὶ Βουλῇ, Καὶ νὰ τὴ :

Πρὸς τὸν ἀξιότιμον Κύριον Πρόεδρον τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 8 Φεβρουαρίου 1911.

Κύριε Πρόεδρε,

Ἐν τῇ Μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, γενομένης διαλέξεως ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων κ. Γ. Μιστριώτου «Περὶ ἐννόμου ἀμύνης τῆς Ἐθνικῆς γλώσσης», ἐν ἣ παρίσταντο πασῶν τῶν τάξεων ἐν τε τῇ Πολιτεῖᾳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ ἀντιπρόσωποι παμπληθεῖς καὶ ἔγκριτοι, ἀνετέθη ἡ ἐντολὴ πρὸς ἐνέργειαν κατ'ἀλληλον, ἥς ἢ πρώτη καὶ ἀπαραίτητος ἐκφανοῖς ἐκρίθη ἐκκλησις πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν τῶν Ἑλλήνων.

Ἐν τοῖς σπουδαιοτάτοις ζητήμασι, περὶ ἃ ἡ Ἐ-

θνικῇ Ἀντιπροσωπείᾳ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος ἀσχολεῖται, εὐλόγως προβάλλει τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης ἐπίκαιρον καὶ πρᾶχον.

Καὶ πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ μετὰ τὴν ἔβρουσιν τοῦ Ἐλευθέρου Κράτους ἠγέρθη τοῦτο, σιγήσαν, δὲν ἀπησχόλησεν, ὡς τὸ τῆς Θρησκείας, τὴν Ἐθνικοσυνέλευσιν κατὰ τὸ 1864

Καὶ ἐρῶς διότι μετὰ τὰς ὑγιεστάτας βάσεις ἃς ὁ Κοραῆς ἔθηκε πρὸς ἐκκαθάρισιν τῆς γλώσσης ἀπὸ τῶν στρεβλώσεων καὶ παραμερφώσεων, εἰς ἃς ὑπέβαλε ταύτην ἡ τυραννία καὶ ἀμάθεια ἐπὶ αἰῶνας ἔλους, οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτῷ καὶ οἱ ταχύτερον ἐπιπρὸς τὴν γλωσσικὴν πρόδοον σπεύδοντες εἶχον ἐπιλύσῃ τὸ ζήτημα, ὡς ἡ Ἐθνικὴ Ἰδέα καὶ ἡ Ἐπιστήμη ἠξίουν.

Καὶ ὄντως ἐκπληκτικὴ ἀνεφάνη πρόδοος ἐν τῇ Νομοθεσίᾳ, ἐν τῇ κοινοβουλευτικῇ, δικανικῇ καὶ ἄλλῃ ρητορείᾳ, ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ, ἐν ἐπιστημονικοῖς παντὸς εἶδους συγγράμμασι καὶ ἐν τῇ λογοτεχνίᾳ, ἐν αὐτῇ δ' ἐν τῇ κοινῇ διαλέξει οὐ μόνον τῶν ἀνεπτυγμένων, ἀλλὰ καὶ τῶν λαϊκῶν τάξεων, μὴ ἀρεσολομένων ἤδη εἰς ξενικὰς ἢ χυδαίας λέξεις ἢ ἐκφράσεις.

Ἄλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐπήλθε τελευταῖον ἀντίδρασις, ἔθεν ἤκιστα ἀνεμένετο, πολύτροπος καὶ πολύμορφος, ἐπίμονος καὶ ἀποπλανῶσα τοὺς ἀπλουστέρους, παντοίας καὶ παραδίδους γλωσσολογικὰς καὶ γλωσσοπλαστικὰς ἐκφέρουσα θεωρίας, φθειρούσα τὰ γλωσσικὰ ἤθη, ἀγωνιζομένη νὰ στρεβλώσῃ διὰ τοῦ χυδαϊσμοῦ διὰ ξένων καὶ βερβάρων λέξεων τὸ κάλλος τῆς γλώσσης καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ φρόνημα τοῦ Λαοῦ, ἐθνικῶς δ' οὕτω λίαν ἐπικίνδυνος καὶ διὰ τοῦτο κατασταλτέα.

Ἄντα τὰ λεγόμενα καὶ γραφόμενα περὶ διγλωσσίας καὶ αἱ ἄλλαι περιθρεῖται τῶν χυδαϊστῶν πᾶσι ἀποδεικνύουσι δεινὴν τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἄγνοϊαν ἢ κακόνοϊαν.

Παρὰ πᾶσι τοῖς Λαοῖς καὶ κατὰ πάντας τοὺς αἰῶνας ὑπῆρξε πάντοτε διάφορος τῆς λαλομένης ἢ γραφομένης γλώσσης. Ἐπίσης τῆς αὐτῆς γλώσσης ἀναφαίνοντι πανταχοῦ διάλεκτοι διάφοροι καὶ ἰδιώματα.

Καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν, ἐν αὐταῖς μάλιστα ταῖς Ἀθήναις τῇ ἔδρᾳ τῆς εὐγλωττίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ὁ λαὸς εἶχε γλώσσαν διάφορον τῆς τῶν συγγραφέων. Καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ ὑπῆρχον διάλεκτοι καὶ ἰδιώματα διάφορα. Ἐπίσης ἐν πάσαις ταῖς νεωτέραις γλώσσαις. Ἰνωστὴ ἢ πληθὺς τῶν Ἱταλικῶν διαλέκτων διαφερουσῶν τῆς γραφομένης Ἱταλικῆς. Ἐπίσης τῶν Ἰσπανικῶν δεινῶς ἐπὶ μακρὸν συγκρουσθεῖσῶν κατ' ἀλλήλων μέχρι

της επικρατήσεως ἐν τῇ γραπτῇ λόγῳ τῆς Καστιλικῆς. Ἡ Γερμανία ἀριθμεῖ 563 . . . διαλέκτους, ἡ Γαλλικὴ 90 ! !

Ἄλλ' ὅτι γίνεται νῦν παρ' ἡμῖν συνέδη καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς. Καὶ ἀναλόγως τῶν καιρῶν καὶ τῆς ἀνάγκης ἐλήφθησαν ἐκάστοτε οὐ μόνον νομοθετικὰ μέτρα, ἀλλὰ καὶ ἐν συνταγματικοῖς χάρταις εἰδικαί περὶ γλώσσης ἀνεγράφθησαν διατάξεις, ὡς ἐν Νορβηγίᾳ, Ἰταλίᾳ, Ρωσσίᾳ, Τουρκίᾳ, Ἑλβετίᾳ κλπ. Ἐννοεῖται δ' οἷοθεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς καλῶς νοουμένης ἰδέας τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος, τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἢ διὰ τοῦ Συντάγματος ἀναγνώρισις καὶ ἐπιβολὴ μιᾶς ἢ πλείονων γλώσσων δικαιολογεῖται καθ' ὅσον μία κυρίως ἐθνότης ἢ πολλαὶ εἰσὶν αἱ συγκροτοῦσαι τὴν πολιτείαν, διότι τότε μόνον πράγματι ἀσφαλίζεται ἡ Ἐθνικὴ ἢ ἡ πολιτικὴ ἐνότης καὶ συνοχὴ,

Παρ' ἐξόχων σοφῶν, φιλολόγων, ἱστορικῶν, ἐλληνοστῶν ὁμολογεῖται, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶνε γλῶσσα ζῶσα. Δὲν εἶνε Νεοελληνικὴ, ἢ Ρωμαϊκὴ ἢ Γραικικὴ, ὡς καλοῦσιν αὐτὴν οἱ χυδαῖοι ἐξ ἀμαθείας ἢ κακοδοουλίας, γιγνόμενοι ὄργανα λεληθότως ἢ ἐν συνειδήσει τῶν ἀπαισιωτέρων ἐχθρῶν τοῦ Γένους καὶ τῆς Φυλῆς τῶν Ἑλλήνων. Εἶνε πάντοτε ἡ αὐτὴ. Εἶνε ἀρχαία, μέση καὶ νεωτέρα οὐχ ἥττον.

Κατὰ τοῦ ὑπονομεύοντος τὴν Ἐθνικὴν ἐνότητα κινδύνου τούτου, ὅς εἶνε σπουδαιότερος ἢ ὅσον οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιπόλοιοι ἢ ἀφιλοσόφητοι τῶν πραγμάτων παρατηρηταὶ φρονοῦσιν, ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ ν' ἀναγραφῆ ἐν αὐτῇ τῇ Συντάγματι προσήκουσα διάταξις, ὅτι ἐπίσημος γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους εἶνε ἡ Ἐθνικὴ ἀπῆλλαχμένη θυνείων λέξεων, ξενισμῶν, διαλεκτικῶν τύπων καὶ χυδαῖσμων χρησιμεύουσα ὡς ὄργανον τῆς Δημοσίας ὑπηρεσίας ἐν πᾶσι τοῖς κλάδοις καὶ τοῦ Θείου κηρύγματος ἐν τοῖς Ναοῖς, ἐπιβαλλομένης τῆς διδασκαλίας τῆς ἐλληνικῆς ἐν τε τοῖς δημοσίαις καὶ ἰδιωτικαῖς ἐκπαιδευτήσιν, προκαταρκτικοῖς ἢ ἀνωτέροις, παντὸς βαθμοῦ καὶ τάξεως.

Ἐν ἐξόχῳ πρὸς Ἰμᾶς τιμῆ

Ὁ Πρόεδρος

Γ. Μισριώτης

Ὁ Β' Ἐπίτιμος Πρόεδρος

Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος

Ἡ Ἐπιτροπεία

Ἐμ. Ζολώτας Πρύτανης, Δ. Τζιβανόπουλος Εἰσαγγελεὺς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος Νομάρχης, Α. Α. Κυριακὸς Καθηγ. Πανεπιστημίου, Σ. Βάσης Καθηγ. Πανεπιστημίου, Β. Λεονάρδος Τμημα-

τάρχης, Γ. Καπετανίνας Εἰσηγητῆς, Α. Γεωργιάδης Νομομηχανικός, Γ. Παπαϊωάννου Πρόεδρος Συντεχνιῶν, Ι. Μεσολοῦᾶς Καθηγ. Πανεπιστημίου, Η. Πουλόπουλος Ἐργοστασιαρχὴς, Α. Μαντζούνης Ἐργοστασιαρχὴς, Γ. Καρυνιὸς Γ. Γαυδίας Ὑφηγητῆς, Γ. Φιλάρτος Λιχηγόςος.

Στὸ «Ἐμπρὸς» (17 Φεβρ., σελ. 2, στίχη 1), ὁ κ. Ζ. Παπαντωνίου γράφει τὰ σοφὰ τοῦτου λόγια καὶ μᾶς καταδικάζει, ὁ ἀκαρδὸς, πὲ θάνατο ὅλους ποῦ ἀκολουθοῦμε τὸν Ψυχάρη.

«. . . Ἐπειδὴ ὅμως ἀνάψε κατ' αὐτὰς τὸ πῦρ τῆς γλώσσης, ἃς προσθέσωμεν, ὅτι ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλος εἶνε . . . Ἀντιψυχαρικὸς. Εἶνε ὁ ἀντιψυχαρικώτερος τῶν συλλόγων, περισσύτερον ἐχθρὸς τοῦ κ. Ψυχάρη καὶ ἀπὸ τὸν σύλλογον τοῦ Ἰδρυσεν ὁ κ. Μισριώτης. Διότι ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλος ἔχει ὡς ἀρχὴν τοῦ ὅτι τὴν γλῶσσαν τοῦ μέλλοντος δὲν τὴν ξεύρομεν ἀκόμη καὶ θὰ μᾶς τὴν δώσῃ ὁ χρόνος, κυρίως δὲ τὸ ὕλικόν τῆς θὰ θησαυρισθῆ εἰς τὸ Δημοτικὸν σχολεῖον, ὅταν τοῦτο ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῆς Ἀπτικῆς γλώσσης καὶ χειραφετηθῆ. Ἐνῶ ὁ κ. Ψυχάρης μᾶς λέγει ὅτι μία εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ μέλλοντος, αὐτὴ ποῦ ἀνεκάλυψεν ὁ ἴδιος καὶ τῆς ὁποίας οἱ ἑπαῖοι τοῦ ἑκαμᾶν ἤδη τὴν γραμματικὴν. Προνοκοπεῖται λοιπὸν ὁ ἐκπαιδευτικὸς ὄμιλος μὲ τὴν κ. Ψυχάρην. μοιλοῦντι καὶ οἱ δύο ὑποστηρίζουν τὴν προσωρικὴν γλῶσσαν. Ποῖος νὰ ἔχῃ τὸ δίκαιον ἀπὸ τοὺς δύο; Τοῦτο μόνον ξεῖρω ὅτι οἱ κυριώτεροι συγγραφεῖς περὶ τῶν ὁποίων ἀκούτε ὅτι εἶνε δημοτικισταί, συμφωνοῦν μὲ τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Ὀμιλον καὶ θεωροῦνται ὡς βέδηλοι ἀπὸ τὸν κ. Ψυχάρην. Φαίνεται δὲ ὅτι μόνον οἱ ἐχθροὶ τοῦ κ. Ψυχάρη εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ἡ Ψυχαρικὴ φιλολογία, δηλαδὴ ὅτι ἔχει γραφῆ ἕως τώρα, στίχος ἢ πεζὸν, ἀπὸ τοὺς δημοτικιστὰς τοὺς ἀκολουθήσαντας τὸ Ψυχαρικὸν δόγμα, τοὺς νομίσαντας ὅτι ἔξω αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει σωτηρία, ὅπως οἱ καθολικοὶ διὰ τὸν καθολικισμόν, τοὺς μετουσιωθέντας εἰς Ψυχάρην, καὶ τοὺς ἀναπνέοντας, σκεπτομένους, γράφοντας μὲ τὴν **γλωσσικὴν διάνοιαν** ποῦ ἐδώρησεν ὁ διδάσκαλος εἰς τοὺς μαθητὰς του, μοναδικὴν τυραννίαν, ἢ Ψυχαρικὴ λοιπὸν φιλολογία εἶνε χρεωκοπημένη. Ὅτι ἐγράφη καὶ ὅτι, θὰ γραφῆ ἀκόμη ἐπάνω εἰς αὐτὴν, εἶνε φέλλισμα, ἀνοῖα, παρεξήγησις τῆς δημοτικῆς, παρεξήγησις τοῦ φορκλόκ, θάνατος τῆς συγγραφικῆς τέχνης. Εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα δὲν θὰ βγῆ τίποτε ἀπ' αὐτὴν. Καὶ ἂν τύχῃ ἀκόμη ἀληθινοὶ συγγραφεῖς (πράγμα ἀπίθανον) νὰ ἐργασθοῦν μέσα εἰς τὸ στενὸν Ψυχαρικὸν δόγμα, αὐτὸ καὶ μόνον εἶνε ἱκανὸν νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ κάθε

ρόπο έκδηλώσεως. Ὁ κ. Ψυχάρης, καθὼς ἐγὼ ξεύω τοῦλάχιστον, εἶνε ἐργάτης ἀξίος κάθε τιμῆς. ἐπιστήμων μεγάλης ἀξίας, ἐργασθεὶς, ἐργαζόμενος, νωρίζων ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν ἐργασίαν, ὅπως οἱ κακοὶ Γάλλοι μέσα εἰς τοὺς ἑποίους ζῆ καὶ, παρ' ὅλα σα λέγονται ἐδῶ, κατέχων λαμπρὰ ἐκεῖνα ποῦ διαίσκει εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἡ θεωρία του περὶ γλώσσῃς; Εἶνε καὶ αὐτὴ ἐπιστημονικῶς σωστή. Ἀλλὰ ἐχρὺς ἐνὸς σημείου μόνον, ὅπως ὑπῆρξαν πολλοὶ ἔτυχεῖς μαθηματικαὶ ἐργασίαι, αἱ ὁποῖαι ἀρχισαν ἐκλὰ καὶ ἐσκόνησαν κατόπι. Πέραν τοῦ σημείου αὐτοῦ ὑψώνονται πελώρια προβλήματα, τὰ ὅποια εἰς τὴν κάνον νὰ γυρίσῃ πίσω. Τὸ μέγιστον αὐτῶν εἶνε ἡ Ἀκαλαισθησία — τὸ στοιχεῖον τοῦ Ψυχαρικοῦ δόγματος — μετ' ὅποιον ποτὲ δὲν γίνεται γλώσσα καὶ ἂν γίνῃ διὰ τῆς βίας, δὲν ὑπάρχει ποτὲ λαὸς νὰ τὴν καταπιῇ. Ὁ Ἐκπαιδευτικὸς λοιπὸν Ὀμιλος εἶνε ἓνας ἕμιλος καθαρῶς ἀντιψυχαρικὸς, ἀσπασθεὶς τὴν θεωρίαν τῆς ροῆς τῆς γλώσσῃς, πράγμα σπουδαῖον, καὶ θέλων νὰ ἰδρῶσῃ σχολεῖον διὰ πειράματα, τὰ πορίσματα τῶν ὁποίων ἀδύνατον νὰ μὴν εἶνε σπουδαῖα».

Εἶναι σωρὸς καὶ σωρὸς ὅσα γραφτήκανε στίς φημερίδες γιὰ τὸ Ζήτημά μας τούτῃ τῇ βδομάδῃ, μὰ ποῦ τόπος στὸ σημερινὸ φύλλο! Ἀναγκαστήκαμε, μετ' αἰτίῃ μας, νὰν τὰρίσουμε καὶ ἴσως στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κερικῆς τὰναφέρουμε μετ' αἰτιὰ σύντομη περιλήψῃ, ἔτσι, γιὰ τὴν ἱστορίαν.

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΥΠΟΥΡΓΟΣ!...

Φίλε «Νουμᾶ»,

Σὰν τὸν Πέτρο, ὁ κ. Ἀλεξαντρῆς, ὁ κ. Ἰπουργὸς τῆς Παιδείας, ἀπαρνιέται τὸν «Ἐκπαιδ. Ὀμιλος» — καὶ τὸ σπουδαιότερον, καταγγέλλει τοὺς ἰδρυτῆς του πὼς τοῦ κλέψανε τὴν ὑπογραφή του, πὼς δὲν ὑπέγραψε τὸ Καταστατικόν, πὼς δὲν τοὺς γνωρίζει καθόλου. Ὅταν στὸν Ὀμιλο μέσα βρῖσκειται ἓνας Πετροκόκκινος, ἓνας Ἴδης, καὶ τόσο ἄλλοι κύριοι, ὅχι μόνον δὲν πιστεύω ὅσα καταγγέλλει ὁ κ. Ἀλεξαντρῆς, μὰ τὸ ἐναντίον, κλαίω γιὰ λογαριασμό του. Κλαίω δὲ καὶ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ κ. Βενιζέλου, ποῦ ἔχει τέτοιους Ἰπουργοὺς — τέτια παληκάκια ποῦ τὸ βάζουνε στὰ πόδια μάλισ τὰ στραδοκοιτάξῃ κανεῖς, ποῦ ἀρνιούνται ἀκόμα καὶ τὴν ὑπογραφή τους, ὅπως θάρνηθονε αὔριο κι αὐτόνε τὸν Ἴδιο, ἄμα βροῦνε ἄλλοῦ τὸ σφέρο τους.

Πρόθυμός σου
ΦΥΓΟΣΤΡΑΤΟΣ

Ὅ, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Μὰ πολὺ ἔξυπνη κερικατοῦρα εἶχε ἡ «Σατυρικὴ Ἐπιθεώρησις» τῆς περασμένης Κερικῆς. Εἶχε τὸν ἐκδέκτη τοῦ «Νουμᾶ» Ἀρκουδιάρη, καὶ τὸ Μιστριώτῃ Ἀρκούδα. Κ' ἐχόρευε ὁ Ἀρκουδιάρης τὴ γλωσσικὴ Ἀρκούδα καὶ τῆς ἔλεγε :

— «Ἄντες νὰ βλέπομε τώρα τὸ πὼς θὰ βγάλῃ τὸ γκλώσσα ἀσπροπρόσωπο... Ἄφεριμ!»

— Στὸ «Ἐθνικὸν Συμπόσιον» («Νουμᾶς» 422) μείνανε δυὸ σημαντικὰ τυπογραφικὰ λάθη ποῦ πρέπει νὰ διορθηθῶνε. Σελ. 81, στήλ. 2, ἀράδα 18, ἡ φράσις πρέπει νὰ διαβαστεῖ ἔτσι : «Πατριώτης στάθηκε ὁ βασιλιάς, τοῦ κάψανε τὴν καρδιά οἱ ἔθνικες οἱ σφοδρῆς ἅγιος βέβαια κι ὁ ρωμαϊκὸς ὁ πατριωτισμὸς, ἀπὸ τοὺς πιο ἱεροῦς.» καὶ σελίδα 84, στήλ. 1, ἀράδα 21, ἀντὶς «κ' ἐπομένως» νὰ διαβαστεῖ «κ' ἐνωμένοι ὅλοι τους» κτλ. Σελ. 85, στήλ. 1, ἀράδα 8 ἀντὶς «προσδετίας» (!) «προεδρείας». Ὅσο γιὰ μερικὰ Ν τελικὰ ποῦχουνε τὴν κακιὰ συνήθειαν οἱ τυπογράφοι νὰν τὰ βάζουν ἀπὸ καὶ ποῦ δὲν πρέπει (λ. χ. «τῆ παραίτησή μου») καὶ νὰν τὰ βάζουν πάλι, ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει, — τί νὰ ποῦμε ; Ὅσοι ἔχουν ἀνακατωθεῖ κάπως μετ' ὑπογραφεῖα καὶ ἔχουν τὰ τυπογραφικὰ παρασκήνια, ἢ μὲς δικιώσουνε.

— «Ὦχ, ἀδερφέ, σοῦ λέει ὁ τυπογράφος. Γιὰ ἓνα Ν χάλασε ὁ κόσμος!» Καὶ κόπιασε τοῦ λόγου σου νὰν τοῦ γερμίσεις τὸ κεφάλι.

— Στὸ τηλεγράφημα πούστειλε, σὲ κινεζικὴ γλώσσα γραμμένο, ὁ Πατριάρχης στὸ Μιστριώτῃ, τὸν ἐντομολογιάτο, εἴδαμε μετ' ἀπορία νὰ τιτλοφορεῖται ἐντομο ἓνας κοτζῆσι ἐλέφαντας. Τ' εἶναι τοῦτα πάλι :

— Ἐγίνε καὶ ἡ πολυθρόνητῃ Φοιτητικὴ διαδήλωσις τὴν Πέμπτῃ τὸ θειλινόν. Ἡ παράστασις δὲν πέτυχε. Ἐσο κι ἂν ξελαρωγιάστηκε ὁ κ. Σκαπετουράκης στὴν αὐτὴ τῆς Βουλῆς, φορτώνοντας στὴ βράχι τῆς Δημοτικῆς βίβλος τὴν καθαρευσιάνικες ἀηδίες **Κιχρημπόρα, Κωσταντῆς Παλιουβέντας** καὶ τα τέτια.

— Ἐνας φοιτητῆκος ἕμιλος, ἓνα παιδάκι ποσοδά, ὁ Κωνσταντόπουλος, ἔταν ὁ κ. Σκαπετουράκης ἀγόρευε, κ' οἱ ἄλλοι φοιτητῆδες σὸρλιάζανε, ἀπάγγειλε ἤσυχα ἤσυχα τὸ «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη» καὶ φώναξε :

— «Ὅχι, δὲ θὰ μὰς θάψατε τὴ γλώσσα! Ζήτω ἡ Δημοτικὴ!»

— Τὸ παιδί τὸ κνηγῆσανε, τὸ πιάσανε, τὸ βόρσανε, μετ' αὐτὸν κῆνον. Ἡ φωνὴ τῆς Ἀλήθειας ἀκούστηκε καὶ ἡ Ἀλήθεια πάντα νικάει.

— Τὸ Γλωσσικὸ Ζήτημα δὲν ἤσθε τὴν Πέμπτῃ στὴ Βουλῆ. Κρίμας. Ἰτσι εἰμνε τὸ γλέντι γιὰ τὴν Καθαροβδομάδα.

— Τὸ τέλος τοῦ ἀρθροῦ τοῦ κ. Στασινοπούλου «Στὴ Σχόρον», εἰμνε γιὰ τὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κερικῆς.

ΓΙΑ ΝΑ ΤΥΠΩΘΟΥΝ

ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΑΔΑΖΟΥ

Θὰ χρειαστοῖν 500 δραχμῆς γιὰ νὰ γίνῃ ἓνας τόμος ἀπὸ 10—12 τυπογραφικὰ φύλλα).

Περασμένες συντρομέες Δρ. 70
'Αργύρης Ἐφταλιώτης » 10

Δρ. 80

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Στ. Στυλ. στην Πάτρα. Λέ μās δυσκολεύει τίποτες νά σοῦ τό ποῦμε. Ὁ Α. Ε. πού δημοσιεύει τίς «Κουβέντες» στό «Νουμά» εἶναι ὁ Ἀγγύρης Ἑρταλιώτης.— Στό Ἑνωσαντάνε τῆς Πάτρας. Νά προσέχεις, γιατί πολλοί ἀπό τήν Ἀθήνα σοῦ ξεφουρνίζουνε πολλά μπαγιάτικα καί ξένα γιά δικιά τους. Νά, λ. γ. στό τελευταῖο σου φύλλο δημοσίευσες ἕνα προκατακλυσμαῖο ποίημα τοῦ Ταγκόπουλου «Ὁ ἔρωσ μασκαράς» δίχως νάναφέρεις κἄν ποιανοῦ εἶναι.—κ. Δ. Π. Καρ. στό Παλαιοχώρι. Σοῦ τό στείλαμε. Δεχόμεστε ὅτι μās γράφεις.— Ω. Α. Γράψε μας πότε τελιώνει καί στείλε μας ὅτι σχετικό, γιά νά φροντίσουμε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἑντοκοὶ καταθέσεις

Καταθέσεις εἰς τραπεζικά γραμμάτια

Τροποποιηθείσας τῆς κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς τραπεζικά γραμμάτια νέων ἐντόκων καταθέσεων ἐν ὄψει ἢ ἐπὶ προθεσμίᾳ, δηλοποιεῖται, ὅτι ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1909 ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται παρὰ τῆς Κεντρικῆς Καταστάματι καί τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζικά γραμμάτια ἀποδοτέας ἐν ὄψει ἢ ἐν ὀρισμένῃ προθεσμίᾳ ἐπὶ τόκῳ.

1 1,2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν ὄψει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δρ. 10.000 πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ

τούτου τοῦ τόκου ἐπιζυμώμενον εἰς 1 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος μέχρι 50.000 δραχμῶν πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς 1)2 τοῖς ο)ο Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καί εἰς ἀνοικτῶν λογαριασμῶν παραδιδομένου τῆ καταθέτη βιβλιαρίων λογαριασμοῦ καί βιβλιαρίων ἐπιταγῶν.

2 τὰς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις ἀποδοτέας μετὰ ἕξ μηνῶν τουλάχιστον.

2 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ ἕν ἔτος τουλάχιστον.

3 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ δύο ἔτη τουλάχιστον.

3 1,2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ τέσσαρα ἔτη τουλάχιστον.

4 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τῆς ἀποδοτέας μετὰ πέντε ἔτη τουλάχιστον ὡς καί διὰ τὰς πέρα τῶν πέντε ἐτῶν ἢ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσόν

Λέχεται ἐπι ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καί λίρας Ἀγγλίας, ἀποδοτέαι ἐν ὀρισμένῃ προθεσμίᾳ ἢ διαρκεῖς ἐπὶ τόκῳ.

1 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μγρῶν τουλάχιστον.

2 0)0 » » » » » » 1 ἔτους »

2 1)2 » » » » » » 2 ἐτῶν »

3 0)0 » » » » » » 4 » »

4 0)0 » » » » » » 5 » »

Αἱ ἐμολογία τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἰσομαστικά ἢ ἀνόνημοι.

Τὸ κεφάλαιον καί οἱ τόκοι ἐμολογιῶν πληρόνωνται παρὰ τῆς Κεντρικῆς Καταστάματι καί τῆ αἰτῆσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι Τραπεζῆς εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα.

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

“**ΑΘΗΝΑΙ**,, ΤΟΝΝΩΝ 16,000 “**ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ**,, ΤΟΝΝΩΝ 15,000
ΜΕ ΔΙΠΛΟΥΣ ΕΛΙΚΑΣ ΔΙΠΛΑΣ ΜΗΧΑΝΑΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑΣ ΕΙΣ ΑΝΤΟΧΗΝ ΚΑΙ ΕΥΣΤΑΘΕΙΑΝ
ΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΗΣ ΤΧΥΤΗΤΟΣ 15 ΜΙΛΛΙΩΝ

Διαμερίσματα ἐπιβατῶν ἀνετώτατα.—Αἰθουσαι πολυτελεῖς Α' καί Β' θέσεως, Καπνιστήρια, ἰδιαιτεραι αἰθουσαι Κυριῶν, Μουσικῆς, Ἑστιάτοριον.—Νοσοκομεῖον, ἀπολυμαντικὸς κλίβανος, Δουτρῶνες, Κουρεῖον, Παντοπωλεῖον, Καφενεῖον, Ζυθοπωλεῖον.—ΔΕΥΤΕΡΑ ΘΕΣΙΣ καινούργης με 200 κλῖνας.—Θέρμανσις διὰ Καλοριφέρ εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν Μεταναστῶν.—Ἰδιαιτεραι τραπεζαρία Μεταναστῶν.

Ἡλεκτρικὸν φῶς, ἀσύρματος τηλεγράφος

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΑΚΤΙΚΑ ΚΑΤΑ 20 ΗΜΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΜΕΣΩ ΚΑΛΑΜΩΝ-
ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΔΙΑ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

ΤΟ ΤΜΟΠΛΟΙΟΥ

«**ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ**»

ΤΗΝ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1911

ΔΓ' ΕΠΙΒΑΤΑΣ, ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΣΑΝ ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΑΝ ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ παρὰ τῆς κεντρικῆς Διευθύνσεως Πεορμαντιδῶλου καί Σοφοκλέους ἀνωθεν Χρηματιστηρίου.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ παρὰ τῆς Παραρτήματι τῆς Διευθύνσεως Λεωφόρος Αἰγέως ἀριθ. 5.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, ΣΜΥΡΝῆ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῆ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΔΑΜΑΙΣ, ΠΑΤΡΑΙΣ
Παρὰ τοῖς ΚΕΝΤΡΙΚΟΙΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΙΣ καί εἰς τοὺς κατὰ τόπους ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ τῆς Ἑταιρίας.